

[Henrik Nielsen.]

anser jeg da for udmærket. Det er en Stand, som omgaas mange Penge. Og man kan sige, at den mere honnerte Del af Ejendomsmæglerne netop ønsker at faa højtet Standen ved, at den kommer ind under visse regulerende Bestemmelser, hvorved der sættes en Grænse for Udsugningen af dem, de skal gøre Tjenester ved at hjælpe dem i Ejendomshandler.

Jeg skal ikke optage Tiden længere. Jeg ønsker kun i al Almindelighed at sige, at det Arbejde, som Kommissionen her har leveret, maa betragtes som vel gennemtænkt. Der er fulgt netop det Grundsyn, som skulde følges, og som er fastslaaet i Grundlovens § 81, og der er taget skyldigt Hensyn baade til de næringsdrivende og til det forbrugende Publikum. Derfor sagde jeg ogsaa før, at jeg var sangvinsk nok til at tro, at vi gennem en Udvalgsbehandling nok skulde komme over de Divergenser, der kan være os imellem. Skulde det imidlertid ikke lykkes, vil jeg bede den højtærede Minister om at uddrage Afsnittet om Revisorvirksomhed og søge det gennemført som særlig Lov. Jeg ved ikke, om det laa indenfor Ministerens Opfattelse, at man eventuelt burde tage dette Afsnit ud og gennemføre det for sig selv — jeg ved ikke, hvor meget Ministeren overhovedet havde tænkt sig der skulde med. Men jeg vil i alt Fald mene, at blandt de Ting, som man saa hurtigt som muligt bør søge gennemført, bør absolut Bestemmelserne vedrørende Revisorer være. Der er her netop det gode, at det er efter Revisorernes eget Forlangende. De ønsker selv at faa Bestemmelser om deres Honorarer, saa at man ikke risikerer, som der blev nævnt før, at da en Revisor en Gang havde revideret et Regnskab, var der til Revisionen medgaaet lige saa meget, som Underskuddet paa det Regnskab, med Hensyn til hvilket han havde foretaget Revision, androg. Revisorerne er selv villige til at underkaste sig en Honorarberegning, som staar i rimeligt Forhold til det udførte Arbejde. Jeg synes, det er en Betyggelse, at vi har dygtige Revisorer, og Revisorer, der er til at betale. Samfundet vil være tjent dermed, og de, som i Tide faar foretaget Revision, vil ogsaa være tjent dermed. Jeg vil derfor, hvis det ikke skulde lykkes at faa Lovforslaget gennemført, anmode den højtærede Minister om, at saafremt der skal uddrages noget til Gennemførelse som særlig Lov, det da maa omfatte Afsnittet om Revisorer.

Bunch: Jeg er nu ikke slet saa sangvinsk som den ærede foregaaende Taler, som haabede, at dette Lovforslag skulde gaa meget hurtigt igennem, og at vi vilde kunne enes derom. Vi kan selvfølgelig meget godt enes, hvis man opfylder de Krav, som jeg stiller for Handelens Vedkommende. Hvis man gaar ind paa dem, vil det kunne gaa ret hurtigt. Men saa sangvinsk er jeg ikke, at jeg tror, det vil blive Tilfældet.

Den Lov, vi nu har levet paa i 70 Aar og en Maaned, var en enkelt Mands Værk. Den er klart og udmærket affattet, endog saa godt, at det ingen Ulykke vilde være, om vi beholdt den i endnu maaske 30 Aar til. Det er et Arbejde, som bærer Præget af een Mands Villie og een Mands Evne. Hvad det Lovforslag, som her er fremme, angaar, ser jeg ikke rettere end, at det er udmærket godt udarbejdet, saavel fra Ministeriets Side som af de ledende Mænd, der stod i Spidsen for Kommissionen. Men det savner ikke saa lidt af den praktiske Sans, som synes at have været til Stede hos Overretsassessor Müller. Det ser man deraf, at man, for at komme til saa stor Enighed, som der kunde naas indenfor Kommissionen, har maattet optage et Utal af Paragraffer med Dispensationsbestemmelser. En Lov, som indeholder for mange Dispensationer, er aldrig nogen god Lov; man har maattet tinge, prutte og handle om saa den ene og saa den anden Paragraf. Det skulde man se at komme bort fra og faa klare Bestemmelser.

Jeg skal ikke optage Tingets Tid saa længe, som jeg oprindeligt havde tænkt, da jeg ved, der er Hindringer derfor, men der er dog mange Punkter, jeg maa komme lidt udførligt ind paa.

Oprindeligt blev daværende Landstingsmand Axel B. Lange valgt som de Konserveratives Repræsentant i Kommissionen, medens jeg blev valgt af de københavnske Handelsforeningers Fællesrepræsentation. Der er blevet talt om, at der blev taget Særstilling overfor nogle Bestemmelser, og jeg skal i den Anledning udtale, at naar jeg var den første, som tog Særstilling, var det ikke, fordi jeg ønskede nogen Særstilling overfor de mange Paragraffer, der var Tale om, men fordi jeg vilde være frit stillet overfor Rigsdagen; jeg kunde forudse, at det vist blev mig, som fik med Sagen at gøre i dette høje Ting, og saa vilde jeg ikke være bundet af nogen Underskrift, jeg vilde kunne tale frit om det, som Handelsstanden paalægger mig at være Talsmand for. Efterhaanden var der ikke saa faa, der tog Særstilling, men